

ปฐมนิเทศและรับฟังการชี้แจง โครงการต่อยอดการแข่งขันพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทย

วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2556 ณ ห้องก้าวหน้า 1 ศูนย์ฝึกอบรม
ธนาคารไทยพาณิชย์ สำนักงานใหญ่ กรุงเทพฯ

- วงเสวนาเยาวชนตัวอย่างการใช้ ICT เชิงสร้างสรรค์ โดย
 - นายกมลวิทย์ สิริธนนท์สกุล เจ้าของผลงานดีเจแดงโม รางวัลชนะเลิศจากการแข่งขันพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทยครั้งที่ 9 (NSC 2010) รางวัลรองชนะเลิศจากการแข่งขัน Thailand ICT Awards 2012 และรางวัล Adobe Design Achievement Awards 2012 สาขา Game Design ณ ประเทศแคนาดา
 - นายวีรศิลป์ อธิรพัฒน์กวี เจ้าของผลงาน MRI 3D "ระบบแสดงภาพทางการแพทย์ในรูปแบบ 3 มิติ" รางวัลรองชนะเลิศอันดับหนึ่ง การแข่งขัน Imagine Cup 2011

พิธีกร : วันนี้เรามีรุ่นพี่ที่เคยผ่านเวที ICT มีประสบการณ์ในเส้นทางวงการ พัฒนาโปรแกรมมาบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ ICT ให้น้องๆ ได้ฟังกัน

วีรศิลป์ : สวัสดีครับ พี่ชื่อ วีรศิลป์ อธิพัฒน์กวี ตอนนี้เปิดบริษัทชื่อ Novitat ทำเกี่ยวกับเรื่องทาง Medical Software เป็นหลักครับผม

กมลวิทย์ : ชื่อ กมลวิทย์ สิริธนนัทสกุล พี่เพิ่งจบจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่หาดใหญ่ จบมาก็เป็น Freelance อิสระทั่วไป

พิธีกร : เอาละ ต้องมาย้อนประวัติไปนิด หนึ่งนะว่าทั้งวีรศิลป์และกมลวิทย์เป็นรุ่นพี่ ICT ปีไหน และตอนนั้นเราเอาผลงานหรือเราพัฒนาโครงการอะไรเข้ามาในเวทีนี้

วีรศิลป์ : ของพี่มาแข่งขันของปีที่แล้ว แข่ง ICT ของปี 2012 ตอนนั้นเอาผลงานที่เข้ามาจะเป็นด้านการขึ้นรูปภาพทางการแพทย์ในรูปแบบสามมิติ คือ ชอบทั้งสองอย่าง ทั้งภาพทางการแพทย์ดูยากดี แล้วก็ชอบภาพสามมิติเพราะดูไม่รู้เรื่องดี ก็เลยเอามาทั้งสองอย่าง ทำให้มันตรงกัน แล้วก็ทำให้ดูง่ายที่สุด ก็คือ เราจะสื่อสาร ไอเดียตอนนั้นเลย คิดว่าเราจะทำ อย่างไรก็ได้ให้สิ่งที่มันดูยาก ก็คือ ภาพทางการแพทย์ น้องทุกคนต้องเคยไปเอ็กซเรย์ อยู่แล้ว คำถามคือเคยเข้าใจไหม หมอชื่อ “นี่เรากระดูกหักตรงนี้” ถ้ากระดูกหัก เราพอเข้าใจ สมมติว่า ปอดฉีก หมอชื่อ คือเรายังไม่รู้เลยว่าตรงไหนคือปอด ค ก็สร้างความสงสัยให้เรา

แล้วตอนนั้นพี่ก็เริ่มมี ประสบการณ์ในการเข้าไป MRI ก็เลยรู้สึกว่า อันนี้ยากที่จะเข้าใจมาก เลยเริ่มหันมาศึกษาว่าจะทำ อย่างไรให้เข้าใจง่าย ตอนนั้นก็เริ่มมีพวกที่เกี่ยวกับ 3D Printing เอง อะไรก็ตามที่มันเกี่ยวกับพวกสามมิติ พี่เริ่มศึกษาและสนใจ ว่า ถ้ามันเห็นเป็นวัตถุขึ้นมาได้ มันก็จะเข้าใจง่ายดี เหมือนตอนนั้นมันจะมีหนังเรื่อง อวตารเพิ่งเข้ามา คือ ผลงานพี่นี้พัฒนาประมาณเกือบสองปี แล้ว ทั้ง concept แล้วพอเริ่มมองเห็นเป็นรูปเป็นร่างพี่ก็ค่อยส่งเข้ามา คือพี่วางแผนมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แล้ว พอพี่ไปดูอวตารก็รู้สึก ว่า ภาพสามมิติ มีคนสนใจเยอะ แล้วถ้าทำเป็นเหมือน พี่เรียกว่า Virtual Room เหมือนถ้าเกิดว่าเรายืนรอบทิศ แล้วเราอยู่คนเดียวตรงกลาง เราสามารถเดินเข้าไปห้องสามมิติได้ มันก็ดูหือหวาดี แต่มีประโยชน์หรือเปล่าไม่รู้ ถ้าเราเอาไอเดียนั้น มาเล่นกับภาพสามมิติให้ ขึ้นมาเป็น object คือแบบเหมือนเราเดินเข้าไปในร่างกายเราจริงๆ มันก็คงดูแปลกดี แล้วมันก็ยากดี ประมาณนี้ ก็เลยเริ่มเข้ามาศึกษาแล้วก็สนใจ ก็เลยเอามาแข่งขัน แล้วก็ได้รางวัลไป

กมลวิทย์ : ของพี่ก็เข้าแข่งตั้งแต่ปี 2010 และก็ปี 2012; ของปี 2010 ก็จะเป็นเกมดีเจแต่งโมเป็นเกมการดนตรี ก็คือ ทำเกมตามที่ตัวเองชอบ คือผมชอบเกมการดนตรีอยู่แล้วก็เลยทำเกม พอทำไปเล่นได้เองก็อยากให้คนอื่นได้เล่นด้วย ส่วนปี 2012 ก็จะเป็นเกมพิทักษ์รักษาราชชาติ ชื่อก็จะยาวหน่อย เป็นเกมแผ่น ก็เล่นบนแผ่น

พิธีกร : แล้วก็ได้รางวัล

กมลวิชัย : ใช่ครับ

พิธีกร : ก็ถือได้ว่าเป็นรุ่นพี่ที่เพิ่งผ่านเวที NSC มาหมาดๆ เหมือนกัน ต้องถามก่อนว่าตอนที่เรามาประกวด เราคาดหวังหรือคิดว่าผลงานที่เราทำมาจะประสบผลสำเร็จถึงได้รับรางวัลหรือเปล่า อันนี้คำถามแรก และคำถามที่สอง สมมติว่า เราไม่ได้รับรางวัลเราจะรู้สึกอย่างไร

วีรศิลป์ : เอาเรื่องได้รางวัลก่อนแล้วกัน มันเป็นเรื่องที่เราไม่รู้ๆ กันอยู่ว่าเป็นอย่างไร ตอนที่เราส่งเข้ามา จริงๆ แล้วถ้าถามว่าคาดหวังกับรางวัลไหม พุดจริงๆ ว่าเราไม่คาดหวังเลย เพราะว่า ช่วงนั้นมันช่วงน้ำท่วมด้วย ไม่คาดหวังอะไรแล้ว ส่งหรือเปล่านั้นเป็นวินาทีสุดท้ายเลย ว่าเราจะทำต่อดีไหม คือผลงานมันเสร็จแล้ว แต่ว่าเหมือน document ยังไม่เสร็จ แล้วมันต้องส่ง ต้องขอบคุณที้มากๆ เลย คือเป็นรุ่นน้องนะ เขาก็บอกว่า “ส่งต่อ ผมอยากส่ง” ประมาณนี้ อยากส่งก็ส่งไป ตอนแรกก็ส่งเข้ามาแล้วก็ไม่ได้หวังอะไร รู้สึกว่าครั้งแรกไปเชียร์รังสิต ที่ไปจับบุช ก็เริ่มรู้สึกว่าคุณส่ง ในสาขาทางด้านนี้ค่อนข้างน้อย ก็เริ่มรู้สึกว่า เข้ารอบแน่นอน แต่ว่าพูดว่าจะชนะหรือเปล่า ก็ไม่ได้คิดขนาดนั้น คิดแค่ถ้าเราเอาของมาโชว์ก็เจ๋งดีนะ หนึ่งคือ ในความคิดตอนแรก เลย อยากจะโปรโมทแล็บของตัวเองเฉยๆ คือ ในมหาวิทยาลัยจะมีแล็บของตัวเอง พี่ก็เลยอยากได้รางวัลเข้าแล็บบ้าง นี่คือเป้าหมายแรกเลยที่คิดไว้ แล้วก็พยายามทำให้มันสำเร็จ

คำถามต่อมาคือ แล้วถ้ามันไม่ได้รางวัลจะทำต่อไหม จริงๆ แล้ว ได้รางวัลไม่ได้รางวัลก็ยังคิดว่าจะทำต่อไป อันนี้มันเป็นเหมือน ความฝันของเรา เราจะต้องฝันของเราให้ถึงที่สุด แล้วเราก็ลองดูว่าปลายทางของมันเป็นอย่างไร สมมติวันหนึ่งเราฝันถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมา แล้วเรายังเดินไปไม่ถึงสุดทาง แล้วมันมีคนหนึ่งมาบอกเราว่าถ้าเราไปถึงสุดทางแล้วมันจะเป็น น้อย่างนี้ เราก็อยากรู้ว่า ได้คำ ตอบว่าอย่างนี้ของเขาเป็นอย่างไร ก็ถ้าไม่ได้รางวัล อยากรู้ก็ทำต่ออยู่ดี

กมลวิชัย : สำหรับคำถามแรกก็คือ หวังไหม ก็เชื่อว่าทุกคนก็น่าจะเป็นเหมือนกันก็คือหวัง แต่สำหรับผมก็หวังบ้าง แต่ถ้าหวังมากๆ ก็จะไม่ค่อยได้ เราก็หวังแค่เข้ารอบก็ดีแล้ว ส่วนถ้าเกิดไม่ได้ ผมคิดว่าอย่างน้อยผลงานเราก็มี สามารถนำผลงานนี้มาทำประยุกต์ต่อ เราอาจจะไม่ได้นำไปแข่งขันต่อ แต่เราสามารถนำไปใช้กับคนอื่นได้ ก็น่าจะเป็นประโยชน์กว่า

พิธีกร : ก็เรียกได้ว่า ถึงจะได้หรือไม่ได้รางวัลก็ยังไม่หยุดฝัน ไม่หยุดพัฒนาผลงาน เพราะฉะนั้น ถัดจากเวที NSC ถัดจากเวที ICT ไปแล้ว เส้นทางยังไม่จบอย่างที่น้องทั้งสองคน ช่วยเล่าให้เราฟังต่อว่า จากตรงนี้เรามีต่อยอด เราได้ไปที่ไหน เราได้ทำอะไรกับผลงานของเราบ้าง

วีรศิลป์ : คือการแข่งขันมันเป็นสิ่งที่พี่วางแผนไว้ ตั้งแต่ปี 2010 คือ ในปี 2010 มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พี่ได้ไปที่ญี่ปุ่นก็ได้ไปเจอเพื่อนที่ญี่ปุ่น คือนั่นเราอนคูกันว่า ถ้าสมมติเราจบไปแล้วเราจะทำ อะไร คือนั่นกันอนคูกุ พี่ก็บอกว่า ถ้าจบไปแล้วก็จะอยากมีบริษัทของตัวเอง เขาเป็นรุ่นพี่ เราก็คุยกันว่า พี่เรามาร่วมหัวจมท้ายกันดีกว่าก็เลยวางแผนว่า เราจะโปรโมท

ขั้นแรกคือ ดูไอเดียของเรา ถ้าสมมติว่า เราจะทำโปรดัคส์ขึ้นมาชิ้นหนึ่ง มันตอบโจทย์ตลาดได้แค่ไหน ก็เลยเริ่มวางแผนว่าปี 2011 ปี 2012 ก็ต้องเริ่มแข่ง คือ เริ่มแข่งไปเรื่อยๆ เพื่อที่จะทดสอบว่าไอเดียของ concept เราตรงไหม ถ้าไอเดียของ concept เรามันสามารถพาเราไปชนะเลิศในหลาย ๆ ที่ มันก็เริ่มตอบโจทย์ของตลาดของกลุ่มหนึ่ง เพียงแค่ว่าหลังจากนั้นเราก็เริ่มมาทำตลาด ไม่ได้มุ่งเน้นว่าเราต้องเริ่มมาทำโปรดัคส์ของเราเป็น concept ไม่อย่างนั้นมันก็ต้องเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา

ก็หลังจากที่คุยกันเสร็จ ปี 2011 รู้สึกจะได้ไปแข่งของ Microsoft ก็ได้ที่ 2 ปี 2012 ก็ได้มาแข่งที่นี้ NSC ก็ได้รางวัลที่ 1 ก็เริ่มรู้สึกว่า ไอเดียเราตอบโจทย์ คือ ผู้ใหญ่เริ่มเห็นว่า โปรดัคส์เรามันเจ๋งนะ หลังจากความเจ๋ง พี่ก็เริ่มหาหนี้ส่วนตัว ก็คือ เริ่มเปิดบริษัทกัน การเปิดบริษัทมันเป็นการสร้างหนี้ที่ยิ่งใหญ่มากนะ แต่ถ้าถามว่ามันดีไหม คือ บริษัทที่เปิดมาหนึ่งปี มันก็ค่อนข้างดีมาเลยนะ เคยคิดไหมว่าบริษัทเราต้องมีอะไรบ้าง ต้องมีบัญชี อะไรมากมาย จะทำกันอยู่แค่สองคน แบ่งกัน คือแบบ เธอทำอันนี้แล้วกัน ฉันทำอันนี้นะ เดี่ยวพี่วิ่งหาตลาดให้ เขาคิดโปรดัคส์ไป ถามว่าเหนื่อยไหม เหนื่อยมาก วันหนึ่งมี 24 ชั่วโมง ทำงานวันละ 16 ชั่วโมง นอนวันละไม่ถึง 6 ชั่วโมง ติดอยู่บนถนนอีก 2 ชั่วโมง คือ วันหนึ่งไม่ต้องคิดอะไร พอหลังจาก NSC พอชนะปี พี่ได้เข้าไปโครงการของ สวทช.ชื่อ “เก้าแก่น้อย”

เมื่อก่อนยังไม่มีเก้าแก่น้อยนะ โอ้โฮ ทุกอย่างยากมาก แล้วพอเข้าไปที่เก้าแก่น้อย เขาปูพื้นฐานให้เรา คือ พี่จะวิเคราะห์ด้านการตลาดตลาดดีดลเลย คือเราคิดมุ่งเน้นไปทางด้านพัฒนาโปรดัคส์ แบบ มีฟีเจอร์ครบหมด i - Phone บินไปยานอวกาศได้ประมาณนี้ แต่ถ้าถามว่ามันตอบโจทย์ตลาดไหม บางที่เราคิดไกลเกินไป แล้วพอเริ่มวิ่งหาตลาดจริงๆ แล้ว เราคิดนอกโลกมากจริงๆ เราคิด ใหญ่เกินไปกว่าที่ลูกค้าเขาจะมอง แล้วเขาจะประมาณว่าอยากจะได้แค่เครื่องคิดเลข คุณเอาสมาร์ตโฟนมาเสนอผม ผมไม่รู้จะเอาไปทำอะไร ปุ่มเยอะเกินไป นี่คือการไม่เข้าใจตลาดจริงๆ แล้วทางเก้าแก่น้อยเขาก็เริ่มสอน ปู concept ให้ว่า คุณจะก้าวเดินกันอย่างไร พี่ว่ามันค่อนข้างดีมาเลย มันคิดปั๊บแล้ว อ้อ เขาเรียกว่าความเป็นหนี้ที่ยั่งยืน คือ ทุกอย่างมันมีค่าใช้จ่ายหมด เราก็เริ่มแอดทีฟตัวเองแล้ว วันหนึ่งสมุดบัญชีมาแล้วเงินลดลงไปเรื่อยๆ มันจะเป็น ความรู้สึก อย่างนั้น แล้วมันจะกระตุ้นเรา ว่าต้องวิ่งนะ ต้องวิ่งขายของให้ได้ มันเป็นการกดดันอีกอย่างหนึ่ง แต่ถ้าถามว่าดีไหม มันดี เพราะว่า มันเปลี่ยนมุมมองเลย จากมุมมองที่เราจะสร้างโปรดัคส์อย่างเดียว ตอนนี้เราเริ่มสร้างโปรดัคส์ที่ใช้ได้จริง นี่แหละคือความหมาย

พิธีกร : คือ น้องเขาก็มีโอกาสได้ไปแข่งขันเวทีนานาชาติ พี่ก็คิดว่าน้องๆ หลายๆ คนอาจจะมีโอกาสเหมือนกัน เขา และพี่เขาก็ได้เล่าประสบการณ์ให้ฟัง เวทีที่พี่ ได้ไปคือเวทีอะไร ชั่ว ยแนะนำให้หน่อยได้ไหมครับ แล้วก็มีลักษณะพิเศษเฉพาะอย่างไรที่เราสามารถต่อจากเวที NSC ไปตรงนั้นได้

กมลวิทย์ : สำหรับนานาชาติก็มีสองเวทีนะครับ ก็จะเป็นเวทีของ The Asia Pacific ICT Awards (APICTA) และ เวทีของการท่องเที่ยว ซึ่งถ้าเป็นของ NSC คือปีที่แล้วครับ ถ้าเกิดเป็นของต่างประเทศ ต่อจาก NSC น้องๆ สามารถไปต่อ APICTA ได้ เมื่อได้รางวัลชนะเลิศ ก็จะได้ไป APICTA บรรยายภาคตอนแรกพี่คิดว่าจะเปิดบูธเหมือน NSC แล้วเราสามารถไปดูบูธอื่นๆ ได้ ปรากฏว่า APICTA

จะต่างจาก NSC ก็คือว่า ตอนที่เราไปเสนอกรรมการเป็นห้องแคบๆ แล้วก็มีโต๊ะกรรมการนั่งอยู่ 1-5 คน ก็จะเป็นบรรยากาศที่แตกต่างจาก NSC ครับ

พิธีกร : ที่นี้ห้องมันจะเป็นห้องปิด แล้วก็มีกรรมการซักเราใช่ไหม

กมลวิชัย : ใช่ครับ

พิธีกร : แล้วกว่าจะไปถึงตรงนั้นได้ก็ต้องมีการเตรียมตัวอย่างไรบ้าง

กมลวิชัย : แน่นอนว่า ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ก็เลยเตรียมตัวไป นอกจากภาษาอังกฤษที่ต้องเตรียมหลักๆ แล้ว ก็ต้องเตรียม Presentation การนำเสนอ แล้วก็ปรับตัวผลงานของเรา ถ้าเกิดซอฟต์แวร์เราเป็นภาษาไทย เกมเรา เมนูเรา มันเป็นภาษาไทย ก็เปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษ อย่างที่ฝรั่งเข้าใจได้ยากก็ต้องแปลงให้เข้าใจได้ง่าย

พิธีกร : แล้วตัวผลงานชิ้นนี้ที่เราส่งไป เป็นผลงานอะไร ลองเล่าให้หน่อยๆ ฟังหน่อย

กมลวิชัย : เป็นเกมที่ตอนแรกบอกว่าชื่อยาวหน่อย ฟีบีล่าปกป้องอนุรักษ์ธรรมชาติ เป็นเกมที่ไม่ได้ซับซ้อนอะไร ก็ส่งไป

พิธีกร : แล้วก็เราไปเวทีนั้นมา ได้ประสบการณ์ ได้อะไรติดไม้ติดมือกลับมาบ้าง

กมลวิชัย : แน่นอนคือ ความตื่นเต้น เจอกรรมการต่างชาติ เราเรียนภาษาอังกฤษมา แต่ไม่ได้ใช้กับต่างชาติโดยตรง ก็ตื่นเต้นครับ

พิธีกร : นี่ก็เป็นตัวอย่างเวที APICTA นะ แต่ก็ไม่ได้จบที่เวทีนี้ เข้าใจว่าพี่เขาได้มีโอกาสไปเวทีที่แคนาดาชื่อว่า Adobe Award ซึ่งเป็นเวทีที่ เขาเรียกว่าเพิ่งเปิดช่องทางเกี่ยวกับการดีไซน์

กมลวิชัย : ก็คือของ Adobe Award จริงๆ เขาเปิดมาแปดปีแล้ว แต่เรื่องของเกมเพิ่งเปิดมาปีสองปีนี่เอง แนะนำให้ไปเพราะเป็นเวทีที่เราไม่ต้องทำอะไรมาก เรา ก็ส่งผลงานของเราไป ทางเว็บไซต์เขา ว่าเราทำอะไร ตรงตามเงื่อนไขเขา

พิธีกร : ที่นี้ก็เข้าใจว่าได้ finalist ส่งผลงานอะไรเข้าไป แล้วก็กว่าจะไปถึงวันงานจริงมันต้องมีการเตรียมพร้อมอย่างไรบ้าง

กมลวิชัย : ส่งไปสองงานครับ งานแรกจะเป็นงานของปีที่แล้ว กับดีเจแดงโมที่เป็น finalist

พิธีกร : หมายความว่าได้รางวัลชมเชยไปรอละ ก็คือ ฟีบีล่า ส่วนดีเจแดงโมนีเข้าไปแข่ง finalist 1 ใน 2 กับ ออสเตอร์เลีย ดีเจแดงโมเราได้รางวัลอะไรจาก NSC แล้วเราพัฒนาอะไรต่อ

กมลวิชัย : ดีเจแดงโมนี่ตั้งแต่ 2010 ได้รองชนะเลิศ แล้วก็พัฒนาเพิ่ม ตอนแรกมันยังแค่เล่นผ่านระบบ LAN ก็พัฒนาเพิ่มใส่ Skill เข้าไป ใส่อุปกรณ์เพิ่มบ้าง เมื่อก่อนใช้เมาท์ ก็เปลี่ยนเป็นอุปกรณ์ที่เราคิดขึ้นเอง แล้วก็ใส่เข้าไป แล้วก็เรื่องเพลงที่เราเอามาใช้ต้องไปขอกับเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน

พิธีกร : โอเค พอได้รับผลประกาศแล้ว เขาต้องส่งอะไรไปบ้างนะ พี่เข้าใจว่าต้องมีวิดีโอ

กมลวิชัย : จะมี VDO Presentation เหมือนกับรูปแบบการเล่นที่เป็นข้อความ หรือ เรื่องย่อประมาณนั้นครับ

พิธีกร : นี่ก็น่าตื่น ตันแล้ว ตอนเตรียม พอถึงวัน แข่งเป็นอย่างไร ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อย บรรยายจากที่ตั้งแต่วันที่ Adobe Award มันแตกต่างจาก NSC เวทีไทยไหม เวทีแคนาดาเป็นอย่างไรแล้วเขามีอะไรให้เราเติมเต็มประสบการณ์บ้าง

กมลวิชัย : ต้องบอกก่อนเลยว่าไม่เคยไปต่างประเทศคนเดียวแล้วก็ทำทุกอย่างคนเดียวมาก่อนกว่าเราจะหาโรงแรมเจอ ตอนแรกเราก็ไม่รู้ว่าจะเหมือนกับ APICTA หรือ NSC หรือเปล่า หรือจะมีบูธหรือเปล่า กำหนดการเขามีแค่อีเว้นท์ แต่ เราไม่ได้บอกว่าเป็นอีเว้นท์เป็นแบบไหน พอถึงเวลาจริงๆ มันจะไม่ใช่ว่าที่เราคิดเลย คือ มันเหมือนกัน แสดงผลงานโชว์อยู่ในแกลอรี คือ เขามีบอร์ด มีภาพผลงานที่เขาปริ้นท์มาให้เรียบร้อยแล้ว เราก็คิดว่าเราต้องไปยื่นประจำบูธแล้ว นำเสนอ ไม่มีครับ คนที่จะเข้ามาฟังอาจจะเดินมาดูผ่านๆ เกี่ยวกับงานตัวแสดง ภาพศิลปะ ประมาณนี้ จนแบบว่า เราต้องแนะนำเขาหรือเปล่า ต้องวิ่งเข้าหาหรือเปล่า มีกรรมการมาไหม ก็คือ เขาจะอยู่แบบแบล็คกราวน์มากเลย จะอยู่ห่างๆ ก็เป็นอีกบรรยากาศหนึ่งครับ

พิธีกร : เมื่อกี้ได้เล่าหรือเปล่าว่า เขามี workshop อะไรให้เราเติมเต็มประสบการณ์บ้างไหม

กมลวิชัย : ของเวที Adobe Award นอกจากจะมีการแข่งขัน เรียกว่าการแสดงผลงานดีกว่า เขาก็จะมีให้เราไป workshop ไปฟัง คือ แคนาดานี้จะมีบริษัทเล็กๆ เขาไม่ได้เปิดเป็นบริษัทใหญ่ๆ เป็นบริษัทเล็กๆ ตามมุมเมืองต่างๆ แล้วก็จะมีกระดาษแผ่นหนึ่งเหมือนสแตมป์แรลลี่ ให้เราไปตามสตูดิโอต่างๆ ให้เราไปดูสตูดิโอต่างๆ ว่า ของเขามีอะไรบ้าง เขาทำอย่างไร มีเทคนิคในการพัฒนาผลงานอย่างไร แต่ละเทคนิคก็เช่น การทำโลโก้ที่ดี การออกแบบที่ดี แล้วก็มีการฟังบรรยายของ ผู้บรรยายของเขา เป็นภาษาอังกฤษ ก็เป็นงานที่ดีครับ หลักการทั่วไปมีคนเข้าฟัง คืองานนี้เป็นงานที่จะต้องเสียค่าธรรมเนียมในการเข้าฟัง รวมถึง Adobe เองก็จองพื้นที่ ก็เหมือนกับว่า เราเข้าไปได้ฟรีเพราะเราไปจัดงาน แต่สำหรับบุคคลทั่วไป ไม่เหมือน NSC ที่เข้าฟรี แต่ของเขาต้องเสียเงินเข้าไปเพื่อจะดูผลงานของเรา เพราะฉะนั้นมันก็จะดูมีคุณค่ามากเวลาเขามาดูผลงานของเรา

พิธีกร : ก็น้องๆ จะเห็น ว่า คนที่ทำเกม คนที่ผลิตเกม มันก็สามารถที่จะมีเวทีไปแข่งขันต่างประเทศได้เหมือนกัน โดยเฉพาะ Adobe Award แล้วถามน้องหน่อย คำถามสุดท้าย แล้วเราที่ได้ไปแข่งขันมาทั้งสองที่ ตัวเราได้เรียนรู้ ได้ประสบการณ์ดีๆ บ้าง

กมลวิชัย : ถ้าเกิดเป็นเวทีต่างประเทศก็แน่นอนว่าวัฒนธรรม เขาอย่างหนึ่งละ อีกอย่างหนึ่งคือรูปแบบการคิดของเขา อาจจะไม่ตรงกับความต้องการของเราก็ได้ เหมือนกับว่าเราทำเกม เราเน้นเรื่องความสนุก เราอาจจะทำแบบอินดี้ ทำแบบไม่สนว่าเกณฑ์เขาเป็นอย่างไร เราอาจทำตามความต้องการของเรา แต่ของเขาจะมี concept แน่แน่นอน แล้วเรื่องที่มาว่าทำไมถึงเล่นแบบนี้ สมมติเปรียบกับเกมมือถืออย่างเกมไลน์นี่ ปกติก็เล่นจับคู่เรียงร้อยเลย แต่ฝรั่ง เขาอาจจะไม่ชอบก็ได้เพราะ เขามันไม่มีที่มาทำไมคุณต้องจับ คู่อะไรอย่างนี้กัน ฝรั่ง เขาเลยจะเป็นแบบมาริโอ้ แบบต้องช่วยเจ้าหญิงนะ มันมีที่มาประมาณนี้มากกว่า

พิธีกร : แสดงว่าน้องๆ ถ้าใครจะไป Adobe Award จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องเกริ่นนำเนื้อเรื่องนิดหนึ่งว่า เจ้าชายเจ้าหญิงนี่เป็นใคร แต่ของน้องไม่ได้เป็นแบบนั้นใช่ไหม

กมลวิชัย : ถ้าเกิดเกมของเราที่มาถึงก็เล่นเลยนี่ เกมง่ายๆ ที่ติดตลาดเลย เอา temple run ก็ได้วิ้งๆ ของเขา แบบเราคิดว่ามันเล่นง่าย ติดตลาดแน่ แต่ของ เขาจะคิดว่า ทำไมต้องวิ้ง วิ้งไปเพื่ออะไร อาจจะต้องมีความหมายว่า อาจจะมีคนขโมยของเลยต้องวิ่งตามไปอะไรประมาณนี้ หรือถ้าเกิดเราทำเกมไลน์ จับคู่ เราต้องมีที่มาก่อนว่าทำไมต้องจับคู่ ต้องมีที่มาที่ไป

พิธีกร : แล้วในเรื่องเทคนิคของเกมละ ความหือหาว จังหวะการเล่น ของเรานี่สู้เขาได้ไหม

กมลวิชัย : จริงๆ งานนี้เขาเหมือนจะเน้นดีไซน์ เชิงดีไซน์ของตัวเกมมากกว่าฟังก์ชัน พีเจอร์ข้างใน บางทีเราก็คงหวังว่าพีเจอร์ข้างในเราครบ แต่จริงๆ เขาจะดู แค่ตัวภาพรวมเท่านั้น ส่วนกราฟิก ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน

พิธีกร : แต่เข้าใจว่า ที่น้อง เคยเล่าให้ฟังว่า ไปแข่งมาถึงแม้ว่าจะไม่ได้ที่หนึ่ง แต่ว่าเพื่อนๆ ได้ข่าวว่าเข้ามาเล่นกันเยอะมากเลย

กมลวิชัย : ก็คือเรายังติดภาพของการแข่ง NSC ก็คือว่าต้องเปิดบูธ ต้องมีคนเข้ามาเล่น เห็นคนเข้ามาเล่นเรารู้สึกมีความสุข เพราะปกติเราเล่นคนเดียวก็กินแล้ว ก็เรายังติดภาพนั้นอยู่ ยังอยากให้คนอื่นเข้ามาเล่น แต่ปรากฏว่าในงานเขาจะเป็นแบบแกลอรี่โชว์ เปิดแค่วิดีโอ วีดีโอก็คิดว่าจะเป็นเกมเราให้คนอื่นเล่น แต่ไม่ใช่ ก็คือ เขาจะเอาเกมเรานี้ถ่ายเป็นวิดีโอ ก็ฉายไปเรื่อยๆ เป็นวิดีโอที่เราส่งไปนี่แหละ แล้วผมก็คิดว่าเอาซัก 2-3 นาที ก็โอเค แต่ปรากฏว่าออสเตอร์เลียนี้ส่งไป 20 นาที คือส่งทั้งตัวเกมตั้งแต่ต้นจนจบเลย เขาแน่นมาก เท่ากับว่าตัวหน้าจอ ที่เขาใช้เล่นก็ของเรา 2 นาที ออสเตอร์เลีย 10 นาที คนเดินผ่านไปผ่านมาก็จะเจอของออสเตอร์เลีย แล้วก็เกมเขาดูครบกว่า อาจจะเพราะว่าของเราน้อย ผมก็เลยขอเขาว่า ขอเอาคอมพิวเตอร์มาเปิด demo โชว์ได้ไหม เขาก็โอเคได้ แล้วแต่เธอแต่ยกโต๊ะเอาเองนะ ก็เหมือนว่าเขาไม่ได้สนใจอะไรมาก แล้วแต่คุณเลย ก็ไปตั้งบูธเลย แล้วก็มีคนมาเล่น แล้วก็มีความภูมิใจคือ ตอนที่เข้ามาเล่น เขาก็เข้ามาถาม ก็ภาษาไปนี่ละ เล่น อย่างไร ก็คนก็เข้ามาเล่นเยอะดี แล้วก็ เขาคัดสินกันที่วิดีโอที่ส่งไปนี่แหละ แต่เวลาเล่นของจริงนี่มันแตกต่างกัน

พิธีกร : โอเคช่วยบอกน้องหน่อยซั่ๆ ว่า Adobe เปิดเมื่อไหร่ แล้วจะต้อง ส่งผลงานอย่างไรและ จะต้องเตรียมตัวอย่างไรบ้าง แล้วก็กว่าจะไปถึงรอบสุดท้ายนี้ มันมีรอบไหนบ้าง คือฝากให้น้องๆ เข้าได้ เผื่อปีนี้จะส่งผลงานไป Adobe จะต้องทำอะไร

กมลวิชัย : สำหรับ Adobe นะครับ เปิดรับแล้ว ตั้งแต่ต้นเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมาเอง แล้วก็ ปิดรับสมัครเดือนเมษายน รอบแรก ก็เป็นกิจกรรมที่น่าลง เพราะว่าเป็นประสบการณ์ที่ดี

พิธีกร : พอเราจะสมัครก็แค่เข้าไปในเว็บไซต์

กมลวิชัย : ก็เข้าไปที่เว็บไซต์ของ Adobe แล้วก็กรอก เราไม่ต้องลงทุนส่งไปถึงที่ไหน เราก็แค่ กรอกแล้วก็แนบ Resume

พิธีกร : อย่างลืมนะจะต้องเตรียม Story เกมของเราด้วยนะ กลับไปที่น้อง วีรศิลป์ มีประสบการณ์ ที่เคยส่งผลงานไปต่างประเทศอย่างนี้บ้างไหม หรือว่า เคยเห็น เคยโค้ชน้องไปเวทีต่างประเทศไหม ต้อง เตรียมตัวอย่างไร

วีรศิลป์ : จริงๆ แล้วตอนที่ NSC นะครับ มันจะมีเหมือนคล้ายๆ มาสองที่ ที่เข้ามาแข่งในนี้ ที่ตัว ผมเอง แล้วอีกอัน ของรุ่นน้อง โดยช่วยดูว่า concept ของโปรเจกต์มันไปทิศทางไหน คือ Smart House น้องเขาก็ได้ไปแข่งที่ Imagining Cup ออสเตเลียแล้วก็ไป I Create ของสิงคโปร์ ก็ได้ที่หนึ่งของ I Create แต่ว่าของ Imagining Cup ไม่เข้ารอบสิบทีม คือ เขาจะคัดเลือกสิบทีมเข้าไป แต่ไม่ได้ แต่ ไปแล้วมันได้ประสบการณ์อะไรไหม ออสเตเลียนี้ผมไปด้วย ก็คือว่า เราได้เห็นเลยว่า ของ Imagining Cup มันจะกึ่งๆ เหมือนประเทศไหนก็ตามที่มีโมโครซอฟท์ เขาก็จะส่งเข้ามาแข่งขัน แล้วเพื่อที่จะไป รโมท ได้เห็นของหลายๆ ประเทศ อย่างญี่ปุ่น เขาทำเป็นหลอดไฟที่ประหยัดพลังงาน ซึ่งผมว่าเป็น ไอเดียที่เจ๋งมาก แล้วเขายกหลอดไฟทุกดวง จริงๆ แล้วเราไม่ได้ใช้ทุกดวงแล้ว เขาสามารถใช้มือถือ ของเขาหรือไฟลงได้เลย เป็น Application บนมือถือของเขา จริงๆ แล้วเหมือนเราไปขโมยไอเดีย เราก็ไป เห็นไอเดียหลายๆ อย่างที่มันแปลกๆ หลายๆ อย่างแล้วก็เอามาพัฒนาตัวเอง แล้วก็สามารถส่งต่อได้อีก

คือการไปแข่งงานต่างประเทศ สิ่งหนึ่งที่เห็นแล้วที่ คิดว่าดีที่สุดก็คือว่า เราได้ ไปเปิดหูเปิดตา แล้วเราก็ได้ไปเห็นว่าจริง ๆ แล้วอารยธรรมของชาติอื่นเป็นอย่างไร แล้วก็แนวคิด คือสมมติถ้าเราได้เข้าไปคุยกับเขาจริงๆ ก็คือว่า แนวคิดของเรามันเป็นลักษณะไหน แนวคิดของเรากับแนวคิดของเขามัน ไกลเคียงกันหรือเปล่า เหมือน Imagining Cup ปีนี้เขาจะส่งไปที่รัสเซีย แต่ตอนนี้โหดกว่าเดิมก็คือว่า เขาจะคัดสิบทีมแล้วส่งไปเลย จะไม่ได้ไป Worldwide ไปแข่งที่นั่นรอบหนึ่งก่อนค่อยคัดเหลือสิบทีม แต่ concept นะครับก็คือว่า ตอนเราไปแข่งขันต่างประเทศ สิ่งหนึ่งที่เด็กทุกคนชอบ พลาดกันอย่างแรกคือ คิดเรื่องเที่ยวก่อน แต่ที่คิดเรื่องเที่ยวเป็นอันดับสอง อันดับแรกที่จะ ไปดูก่อนว่า ไอเดียของคนอื่นเขา เป็นอย่างไร เขาใกล้เคียงกับเราหรือเปล่า เราใกล้เคียงกับ เขาหรือเปล่า ง่ายๆ คือเรา copy เขาได้หรือ เปล่า แล้วมันก็เหมือน มีหลายๆ อย่างที่พี่เก็บมาแล้วก็เป็นไอเดียนะ ณ ปัจจุบันก็กำลังทำอยู่ อย่างเช่น เหมือน eye tracking จริงๆ ตอนนี้ พี่ก็เหมือนสนใจแล้วทำอยู่ คือไอเดียของเขา ดูค่อนข้างที่จะดี ดู

ค่อนข้างที่จะใหม่ แล้วมันว่า สำหรับที่จะใช้ใน Museum อะไรอย่างนี้ ก็คือ อีกอย่างหนึ่งที่ขอร้องเลยถ้าได้ไปต่างประเทศจริงๆ ไปเดินดูบูธอื่น ลองไปสร้างความสัมพันธ์กับบูธอื่น ลองไปคุยกับเขาแล้วเราจะได้อะไรใหม่ๆ กลับมา แล้วเอามาพัฒนา

พิธีกร : สุดท้ายนี้ น้องๆ จะเห็นว่าเวที NSC มันไม่ได้จบแค่ NSC แต่เส้นทางชีวิตเราสามารถต่อยอดเพื่อพัฒนาการเรียนรู้เราไปได้อีกเยอะ เรามองไปให้ไกลๆ เหมือนอย่างพี่ เขา แล้วก็อยากให้สุดท้ายนี้ให้ วีรศิลป์ กับ กมลวิชัย ช่วยฝากอะไรถึงน้องๆ หน่อย ในเรื่อง ที่ การวางแผนพัฒนาตัวเอง อย่างที่มันไปไกลกว่าเวทีนี้

วีรศิลป์ : จริงๆ แล้ว เรื่องหนึ่งที่เห็นมาตลอด คือ ตอนนี้น้องคิดถึงแค่เรื่องแข่ง ว่าพอเราทำโปรเจกต์เสร็จแล้วเราต้องแข่ง สมมติว่าวันหนึ่งน้องชนะแล้วพี่อยากให้น้องช่วยพัฒนาจนมันสามารถใช้ได้จริงแล้วตอบโจทย์ความฝันของเราที่เราฝันไว้ เรื่องนี้พี่ว่ามันสำคัญมาก เพราะว่าวันหนึ่งที่น้องชนะ ส่วนใหญ่ทุกคน พอชนะปุ๊บ ลืมเลยพอได้ถ้วยมาภูมิใจ แต่มันภูมิใจอยู่แค่แป๊บเดียว ถามว่ามันมีประโยชน์กับใครไหม มันไม่มีประโยชน์หรอก อย่างเดียวเลย คือ ซาล้าง ความภูมิใจของเรา คือ ซาล้างเอาไปขายได้ ต่อให้ถ้วยมันจะเลิกละเลอเพอร์เฟกต์ อย่างไรก็ตามแต่ถ้าโปรเจกต์อันนั้นของเราไม่ได้ถูกพัฒนาและต่อยอดต่อ พี่ว่ามันก็ไร้ค่า รวมไปถึงคนที่มันไม่ชนะด้วยนะ จริงๆ แล้วพี่ว่าคนที่ไม่ชนะเจ๋งกว่าคนที่ชนะอีก คือตอนที่พี่ได้ที่สอง เราไม่ได้ชนะใช่ไหม พี่คิดเลยว่าเราจะทำอย่างไรให้มันชนะแล้วพี่ก็ทำต่อยุดต่อไปเรื่อยๆ เหมือนกลายเป็นหนูถีบจักร คิดไปเรื่อยๆ ว่าเราจะทำอย่างไรๆ แล้วพอตอนที่ชนะ NSC พี่ก็ยังคิดต่อนะว่าเราจะทำ อย่างไร แต่คราวนี้เริ่มแบบจะขาย อย่างไร ละ เหมือนเราเห็นประโยชน์ของมัน พี่อยากให้น้องพาไปให้คนอื่นเห็นประโยชน์เหมือนน้องด้วย

เรื่องนี้พี่ว่าสำคัญมากๆ เลย เหมือนของตัวเอง พี่ทำเกี่ยวกับภาพถ่ายทางการแพทย์ แล้วแบบว่ามันจะเกิดเหตุขึ้นว่า แม่พี่เป็นเส้นเลือด ให้สมองตีบพอตีเลย เหมือนจังหวะ โชคดีของชีวิต แม่พี่ง พอเห็นภาพแล้วหมอกี่ พี่ก็เห็นว่ามันยากมากเลยหมามาไม่เข้าใจหรอก เดี่ยว เปิดให้ดู พี่ก็เปิดโปรแกรมของพี่เลย มันก็เริ่มฉาย สไลด์เข้าไปถึงเส้นเลือดที่เรามีปัญหา มันมีประโยชน์ แค่นั้นพี่ก็ภูมิใจแล้ว อย่างน้อยแม่ก็ให้หมารักษาได้ เพราะ เขาไม่รู้ว่าจะรักษา อย่างไร แล้วเขาก็ยังไม่อยากให้รักษา เห็นประโยชน์แค่นี้ก็ภูมิใจแล้ว ภูมิใจกว่าได้รางวัลชนะเลิศอีก

กมลวิชัย : ก็อย่างที่พี่เขาบอกครับว่า ถ้าชนะแล้วจบก็ไม่ได้อะไร แนะนำว่า ให้พัฒนาต่อเพราะสิ่งที่เราทำ นี่มันอาจจะขายไม่ได้หรือว่าจะเอาไปใช้ประโยชน์จริงไม่ได้ก็ได้ บางทีสิ่งที่เราพัฒนา มันอาจจะม่แรงกระตุ้น อยากฝากให้พัฒนาต่อให้นำไปใช้ได้จริง

พิธีกร : โอเค ที่นี้ก็มาถึงน้องๆ มีใครมีคำถามบ้าง อยากจะรู้ว่าสิ่งที่เราทำ นี่มันถูกไหม ถูกทางหรือเปล่า อยากจะลองฟังแนวคิดจากพี่ๆ ฐานที่ผ่านมามากมาย เวทีนี้มีไหม จากวันนี้ น้องๆ อย่าเพิ่งหยุด อย่างที่พี่วีรศิลป์กับพี่กมลวิชัยบอกกับน้องๆ ว่า ไม่ว่าเราแพ้ ได้รางวัลหรือเปล่า หรือ ไม่ได้รางวัลในวันนี้ แต่ก็ถือว่าวันนี้เราได้เริ่มต้นแล้ว เมื่อเริ่มต้นแล้วก็อย่าหยุด จงไปต่อ เดินต่อไป พัฒนาต่อไป คนที่ชนะ ก็

ลองไปเติมเต็มและค้นหาเวที มีเวทีรองรับน้องๆ อีกมากมาย มีอีกหลายหน่วยงานที่จะเข้ามาช่วยถ้าผลงานที่น้องทำนั้นสามารถนำไปถึงมือผู้ใช้ได้จริง หรือว่า มีเวทีในประเทศยังไม่พอ มีเวทีระดับโลกด้วย ไม่ว่าจะเป็น Adobe, Imagining Cup , I Create หรือ AICTA น้องสามารถเอาผลงานของเราไปให้คนทั่วโลกได้เห็นความสามารถของเด็กไทยเราด้วย เพราะฉะนั้นสิ่งที่สำคัญคือ อย่าหยุด จงทำต่อ เดี่ยวพี่ๆ ทั้งสองคนยังอยู่กับเรา ถ้าน้องๆ คนไหนอยากถามเป็นการส่วนตัว ว่า ให้พี่ๆ เขาช่วยแนะนำผลงานให้เรา หรือว่า พุดคุยประสบการณ์การเตรียมตัว ถ้าสมมติว่าเราได้มีโอกาสได้ไปถึงเวทีระดับนานาชาติ เราต้องทำอะไรบ้าง ก็มาพุดคุยกับพี่ๆ ทั้งสองท่านได้ วันนี้ก็ต้องขอเสียงปรบมือเพื่อขอบคุณพี่ๆ ทั้งสอง.

- เวทีผู้ใหญ๋ใจดี : ศูนย์เทคโนโลยีและอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ (เนคเทค), มูลนิธิสยามกัมมาจล โดย

- ดร.กว้าน สีตะธนี รองผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีและอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ

- คุณปิยาภรณ์ มั่นทะจิตร ผู้จัดการมูลนิธสยามกัมมาจล

พิธีกร : เมื่อสักครู่เราได้ฟังแล้ว ว่าการพัฒนาต่อยอด มันคืออะไร ก็เพื่อให้ฝันของเราบรรลุความสำเร็จได้ ภาคต่อไปเราก็มีผู้ใหญ่ใจดีที่จะสนับสนุนเราต่อ เราก็ขออนุญาตเชิญพี่และผู้ใหญ่ใจดีทั้งสองท่านที่นั่งอยู่ด้าน ข้าง ขอเรียนเชิญทางด้านนี้ ท่านแรกน้องๆ คงรู้จักดี คือ ดร.กว้าน สีตะธนี รองผู้อำนวยการเนคเทค เรียกได้ว่า เป็นเจ้าของเวที เป็นเจ้าภาพในการจัดเวที ICT มาอย่างต่อเนื่อง_และอีกท่านหนึ่งคือ คุณปิยาภรณ์ มั่นทะจิตร หรือพี่เปา ผู้จัดการมูลนิธสยามกัมมาจล ที่เล็งเห็นความสำคัญของพวกเรา วันนี้เดี่ยวเราจะพุดคุยกับทั้งสองท่าน เพื่อที่จะให้คำแนะนำน้องและก็จะสานฝันน้องๆ ให้

เป็นจริงได้อย่างไร ถือได้ว่าเป็นผู้ใหญ่ใจดี ที่จะมาให้การช่วยปทาง นำไฟส่องทางให้กับน้องๆ ว่า จากจุดเริ่มต้นในงาน ICT วันนี้ น้องๆ มีเส้นทางที่จะเดินต่อไปภายใต้การสนับสนุนอย่างไรบ้าง

จริงๆ น้องๆ คงรู้จักโครงการที่เราเห็นกันนะ ต่อกล้าให้เติบโตใหญ่ เป็นชื่อเล่น แต่ชื่อจริงก็คือโครงการที่จะต่อยอดให้กับน้องๆ ให้ไปสู่ผู้ใจจริง จากการแข่งขันเวที NSC พัฒนาต่อเนื่องไปจนถึงผู้ใช้จริง ก็ขอคำถามแรกเลยที่จะเรียนถาม ผู้ใหญ่ใจดีทั้งสองท่านว่า ที่มาที่ไปของโครงการต่อกล้าเติบโตใหญ่ ดร.กวัน และ พี่เปา เห็นความสำคัญอย่างไรถึงได้เกิดโครงการนี้ขึ้นมา

ดร.กวัน : ต้องเรียนก่อนครับว่างาน NSC ที่จัดขึ้นมา 15 ปี รวมถึงการพัฒนาผลงานของเยาวชน ทำให้ชื่อเสียงแล้วก็ความรู้สึกของคนที่มอง จากข้างนอกค่อนข้างจะเป็นที่ประทับใจมากๆ หลายคนคงประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะตนเองมาตั้งแต่เริ่มต้น และพัฒนาไปเรื่อยๆ คนไหนที่ยอมแพ้ก็ออกไป คนไหนที่สู้ต่อก็ทำไปเรื่อยๆ สิ่งที่เกิดขึ้นมันไม่ใช่แค่รางวัล เป็นเรื่องของฝีมือที่เราพัฒนาขึ้นมาแล้วก็เอาไปใช้ประโยชน์ได้ ที่นี้สิ่งที่ผ่านมามีการจัดมา 15 ปี ก็จะมีจุดบอดเยอะแยะ เช่น ไม่สามารถที่จะ พาเด็กไป หรือผลงานของเด็กไม่สามารถทำอะไรต่อได้ นอกจากความสามารถทักษะของเด็ก นี่คือนี่สิ่งที่เกิดขึ้นมา ก็ได้รับการ complain จากหลายๆ ส่วน ทั้งจากส่วนสมาคมวิชาชีพคอมพิวเตอร์ว่าทำไม ไม่พัฒนาเด็กให้ถึงฝั่ง ให้เด็กทำงานต่อได้ ทำธุรกิจต่อได้ อันนี้เห็นความสามารถของเด็กๆ ที่เป็นจุดด้อย เด็กๆ ก็อาจจะหันไปมุ่งเน้นการวิจัย มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะของคนเสียมากกว่าตัวเอง ก็เลยมีความสามารถไม่ถึงขั้นที่จะต่อยอดให้กับพวกน้องๆ ไปสู่ความสำเร็จในรูปแบบอื่นๆ เช่น ได้เชิญเอาผลงานไปขาย หรือ เอาผลงานไปพัฒนาต่อ หรือ จะไปตั้งบริษัท ถ้ามีความสามารถกัน

คุณปิยาภรณ์ (ซ้าย)ดร.กวัน (ขวา)

ก็มีหลายหน่วยงานที่อยากจะเข้ามาช่วยกัน แล้วก็รู้สึกว่า ที่ผ่านๆ มาไม่ค่อยเป็นรูปธรรมเท่าไร ทำให้รุ่นก่อนๆ นี่ก็ต้องไปดิ้นรนเอง เช่น ไปทำศูนย์บ่มเพาะ หรือไปประกวดเอง การประกวดก็ดีแต่เวลาไปทำธุรกิจก็มักจะไม่ได้รับการส่งเสริมจากเนคเทคเท่าที่ควร เพราะว่าเราไม่ได้มีความสามารถมากระดับนั้น ที่นี้ก็ค่อนข้างโชคดีที่ทางมูลนิธิ สยามกัมมาจล ก็มีโครงการที่เกี่ยวข้องกับทางเยาวชนอยู่ แล้ว ก็เข้ามาเยี่ยมชมเวลาที่น้องๆ จัดงานขึ้นมา เดี่ยวให้คุณปิยาภรณ์ ช่วยแนะนำแล้วกันครับว่าทำมาถึงเข้ามา จริงๆ แล้วเด็กๆ เขาก็จัดแบบนี้ มันคนสนใจเยอะแยะเลย แต่เขาเห็นความสำคัญมากกว่านั้น

คุณปิยาภรณ์ : ขอบคุณคะคุณกวัน ที่นี้ ดร.กวัน ก็ได้พูดถึงเรื่องของที่มาที่ไปของการจัดงาน ซึ่งก็ประสบความสำเร็จทีเดียว แต่ก็ถ่อมตัวคิดว่ายังมีเด็กที่ยังไม่สำเร็จอีกมาก แต่ทุกเรื่องก็ต้องมีเรื่องที่ต้องพัฒนาต่อ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่สำเร็จหรือไม่สำเร็จ แต่ พี่เปามองอย่างนี้ สำหรับงาน IT นี้ ในแวดวง IT มันไม่มีคนแก่ ไม่มีเด็ก มันมีแต่ ฝีมือนะคะ แล้วก็ความสามารถ เมื่อสองวันก่อน ดูข่าว เศรษฐีติดอันดับโลก ห้าอันดับของเศรษฐีที่อายุน้อยที่สุด ห้าอันดับโลก ใครดูข่าวนี้บ้าง ห้าอันดับแรกนั้น สามอันดับแรกคือกลุ่มที่พัฒนา Facebook เริ่มรู้จักกันบ้างแล้วนะ มาร์คอันดับสองนะ เพราะเขาอายุมากกว่าเพื่อน

เพื่อนเขาอายุน้อยกว่าสามวัน ก็เลยเป็นอันดับหนึ่งของโลก แต่สามสหายที่เขาพัฒนาติดหนึ่งในห้าของเศรษฐกิจที่อายุน้อยที่สุดในโลก อายุ 25 ปี แล้วตอนที่มันเกิด Facebook นี่ Facebook นี่มันเกิดได้ก็ปีแล้ว ค่ะ ตอนที่ เขาพัฒนา Facebook เขายังเป็นนักศึกษาอยู่ ไซ้ใหม่ เพราะฉะนั้น เขากับเรานั้นต่างกัน ตรงไหน พี่ขอถามหน่อย คุณมาร์คกับเราต่างกันตรงไหน แล้วเดี๋ยวนี้อเมริกากับไทยเทคโนโลยีก็ไม่ต่าง

เพราะฉะนั้นมันหมายความว่า พวกเราที่อยู่ในห้องนี้ก็มีสิทธิ์เป็นมหาเศรษฐีได้ ขอให้น้องๆ ผันให้ไกลนะ เราเป็นเด็กที่อยู่ในศตวรรษที่ 21 เราสามารถวิ่งไปได้ไกลกว่าเขาเป็นร้อยเท่า แต่สิ่งที่พวกเราขาดก็คือ ความฝันและแรงบันดาลใจ จริงไม่จริง ไปมองสิคุณมาร์คพัฒนา Facebook จีบสาว ไซ้ใหม่ เราคิดได้ดีกว่านั้นอีกในเวทีนี้ พี่ไปดูนี่ เราไปดูเรื่องปัญหาสังคม คนพิการ ไปดูอะไรมากมาย แล้วเรารู้ไหมว่าในสังคมไทยขาดอะไร ในสังคมโลก ขาดอะไร แล้วความสามารถของเราไปเติมเต็มได้ไหม มันขึ้นอยู่กับตรงนี้ต่างหากว่าใครเห็นและไม่เห็น ไซ้ใหม่ค่ะ ตอนเกิด Facebook มาใหม่ๆ ตอนไม่เกิด Facebook เราก็มองไม่รู้ เพียงแต่ว่าคนทำ เขาเห็น เห็นจากความต้องการของเขา ก็มันไม่มีใครทำ แล้วน้องๆ พวกเราอยากทำโน่น อยากทำนี่ อะไรมีมากมาย แต่พอมี นมีข้อจำกัด สิ่งที่แตกต่างกันของมาร์ค นี่ก็คือว่า เขามีข้อจำกัดหรือ ฉันก็หลายข้อจำกัด เท่านั้นเอง ใช้ความรู้ที่ครูสอนมานั้นแหละ แล้วก็ไปพัฒนา ลองดูสิพี่ว่าพวกเราทำได้ อย่างน้อยๆ อีกซักห้าปี เราอาจจะเห็นเศรษฐีน้อย มาจากห้องนี้บ้างก็ได้ เพราะฉะนั้นอันแรกที่สุดนี้ ที่อย่างจะบอกพวกเราก็คือว่า ผันนะ อย่าหยุดฝัน แล้วฝันเล็กๆ ไม่เอา เด็กสมัยนี้ต้องฝันไกลๆ ฝันโตๆ แต่ฝันแล้วทำให้เป็นจริง ในเมื่อคุณฝัน นะก็จะมีคนมาช่วยสานฝันให้ โดยเฉพาะฝันในสิ่งที่มีแนวโน้มจะเป็นจริงและเป็นเรื่องของความคิดสร้างสรรค์นะคะ

ตรงนี้ก็เป็นเรื่องสำคัญ เป็นที่มาของการที่มูลนิธิสยามกัมมาจลไปเห็นว่าน้องๆ มีทั้งความสามารถ และผลงานก็เกือบแล้ว เกือบไปถึงผู้ใช้ แต่ว่าในสิ่งที่เรายังขาดก็คือการพัฒนาไปสู่ผู้ใช้ได้จริง น้องๆ อาจจะบอกว่าที่ส่งมา คุณครู บอกว่าบังคับจบ แล้วไม่บังคับจบแล้วเราไม่ทำหรือ คน IT ถ้าไม่มีฝีมือใครจะจ้าง เพราะฉะนั้นอย่าให้คุณครูบอกบังคับจบ แต่มันคือความท้าทายความสามารถคนรุ่นใหม่ของพวกเรา ความสามารถคุณมีเยอะแยะ และก็ทำออกมาได้ดี สิ่งที่เราท้าทายพวกเราในห้องนี้ ก็คือ ทำแล้วมาครึ่งค่อนทางแล้ว อีกนิดหนึ่งจึงจะไปสู่ผู้ใช้ประโยชน์ได้ คำถามคือว่า น้องๆ มุ่งมันตั้งใจมาเดินทางมา 70% อีก 30% จะโยนมันทิ้งขยะ หรือว่าจะก่อร่างสร้างฝันไปให้มันจนถึง ร้อย และลองดูซิว่างานของเรา มันเกิดประโยชน์อะไร ใช้งานได้อย่างไร อันนี้ก็ ขอท้าทายพวกเรา เราอย่าไปทิ้งขยะ เขาบังคับจบเราก็จบแล้ว หรือว่างานที่เราทุ่มแรงร่วมใจมาบางทีก็ทำกับเพื่อนตั้งหลายคน อีกนิดหนึ่งจะถึงฝัน เราจะสร้างมันให้เป็นจริงหรือเปล่า

แต่พี่ขอบอกนะคะ คนที่มุ่งมั่นตั้งใจแล้วไม่ทิ้งความฝัน คุณจะสำเร็จในอนาคตได้ อันนี้ก็อยากจะฝากเอาไว้ เพราะ อย่างนั้น สิ่งที่มีมูลนิธิฯ ขอมาเติม ต่อยอดนี้ ต่อยอดก็คือว่า น้องๆ ที่ตั้งใจแบบนี้แล้ว กรรมการก็เห็นด้วยว่ามันมีโอกาสไปสู่ความสำเร็จ สิบโครงการแรก ท่านก็จะเติมสองอย่าง เติมคนที่ มาให้ความรู้เราเรื่องการทำธุรกิจ ทำโครงการ ให้สำเร็จ แล้วก็อีกคนที่มาเติมเราก็คือ เรื่องเทคโนโลยีที่มัน อาจจะเป็นข้อจำกัดของเราบ้างบางส่วน เข้ามาเติม มาเสริมเรา ก็จะมีกลุ่มกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ น้องๆ

จะได้โอกาสที่จะสัมผัส ธุรกรรมจากผู้ทรงคุณวุฒิก็มาจากเน ค.เทคนั้นแหละ ส่วนทางภาครัฐกิจ ทางมูลนิธิ สยามกัมมาจลก็จะประสานงานกับทางธนาคารไทยพาณิชย์มาช่วยน้องๆ แล้วถ้าทั้งเทคโนโลยีมาบวก กับแผนธุรกิจ เห็นไหมคะ เศรษฐิน้อยๆ เริ่มเปล่งประกายแล้ว แล้วก็มึงประมาณให้ส่วนหนึ่ง ที่มละห้า หมื่นบาทโดยประมาณเข้ามาช่วยสนับสนุนให้น้องๆ ทำผลงานของน้องๆ ให้เป็นจริง ไปสู่ผู้ใช้ได้ อันนี้ก็ คือ สารสำคัญ ส่วนสาระละเอียดเตี้ยว ทางพี่ๆ โครงการฯ คงจะมาเล่าให้ฟัง แต่ประเด็นที่สำคัญก็คือ น้องๆ จะได้รับการสนับสนุนความรู้จากผู้เชี่ยวชาญ ได้งบประมาณที่จะนำไปทำงานต่อ พี่เปาก็ขอฝาก เอาไว้เท่านี้

พิธีกร : ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้ใหญ่ใจดีที่มองเห็นถึงคุณค่าผลงานของน้องๆ อย่างที่ คุณปิยาภรณ์ บอกว่าน้องๆ เริ่มมา 70% แล้ว จะละทิ้งไปคงไม่ดีแน่ อย่างไรก็ตามมูลนิธิสยามกัมมาจลก็จะมาเติมเต็ม น้องๆ ให้อย่าหยุดฝัน ที่สำคัญก็คือ ทำผลงานให้ใช้ได้จริงด้วย สุดท้ายนี้ก็ต้องให้ ดร.กวัน กว่างเสริมินิด หนึ่ง

ดร.กวัน : เมื่อกี้ี้พอคุณปิยาภรณ์ บอกว่า เราผ่านมา 70% ผมเชื่อว่า ใครที่มีไฟจริง เขาจะต่อ ยอดให้เหมือนกับพี่ๆ เขาเป็นตัวอย่างเมื่อกี้ี้ แต่ที่ผ่านมามีเท่าที่เราร่วมโครงการ ส่วนหนึ่งก็คือว่า มา แนะนำ ให้ข้อมูลแล้วก็ให้เราพัฒนาผลงาน แต่สิ่งที่มูลนิธิ ฯ มาช่วยตรงนี้เท่าที่ดูมาแล้วค่อนข้างที่จะเป็น รูปธรรมยิ่งใหญ่กว่าทุกโครงการที่เคยเข้าร่วม เพราะว่าไม่ใช่ว่าทุกโครงการจะเข้ามาให้คำแนะนำ อ บรม แล้วก็ไปกู้เงินแบงค์เองแล้วกัน ก็มีลักษณะอย่างนี้เหมือนกัน นั่นก็หมายถึงว่าเราต้องฝ่าด่าน 70% ให้มี ไฟก่อน แล้วทางมูลนิธิสยามกัมมาจลจะเข้ามาช่วยแนะนำตั้งแต่การวางแผนธุรกิจ

ส่วนเงินนี้ก็เงินสนับสนุนเพื่อให้เราต่อเติมขึ้นมาซึ่งไม่เคยเห็นโครงการไหนทำมาก่อน ก็เป็น จุดที่ถือว่าพวกเรา มีไฟ มีความพร้อม มีความต้องการ มีความอยากจะทำหรือเปล่า นั่นคือสิ่งที่ท้าทาย พวกเราอยู่นั่นเอง ส่วนอื่นจะมีคนมาช่วยเติมเต็มให้ และก็เป็นการเติมเต็มที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์แบบกว่า ทุกๆ โครงการเท่าที่ผมได้ร่วมมา ก็คิดว่าน่าจะมีประโยชน์ อย่างมากต่อพวกเราที่ขณะนี้ ปีนี้ก็อาจจะเริ่ม ที่สืบโครงการก่อน ที่คิดว่าพร้อมแล้วก็เติมที เมื่อวานก็ยังคงคุยกันว่าถ้าเกิดห้าหมื่นไม่พอ จะทำอย่างไร ทางธนาคาร ทางมูลนิธิฯ ก็ยังมีทางออกอีกรูปแบบที่สามารถที่จะช่วยเสริม ขอให้ฝ่าจุดเริ่มแรกไปได้ ก่อนนะครับ

พิธีกร : คุณปิยาภรณ์ อยากจะฝากอะไรเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยทั้งท้าย

คุณปิยาภรณ์ : จริงๆ แล้วก็อยากจะ เห็นน้องๆ ตาเป็นประกายมากขึ้นเท่านั้นเอง หมายความว่า ปีนี้เป็นปีที่น้องจะได้โอกาสแบบนี้ เราก็คงอยากจะเห็น เหมือนกันว่าสืบโครงการแรก จะมีไหม แต่ ประกาศเลยในที่นี้ ถ้าปีนี้น้องๆ ไม่สนใจ เราก็คงจะไม่ทำเพราะหมายความว่า เราเป็นธนาคารนี่ อะไรที่ เป็นความต้องการเราไปตรงนั้น แต่ถ้าเราพิสูจน์หลักฐานแล้วว่าน้องๆ ไม่ต้องการ เราก็คงต้องกลับไป ทบทวนว่าต้องการอะไร แต่เราเชื่อว่าคนรุ่นใหม่ไม่ยอมให้ใครสบประมาทหรอก รับคำท้าไหมลูก ใคร

รับคำทำของเราบ้าง ต้องมี เชื่อว่าน่าจะมี แล้ว อย่างไรก็ตามพวกเราสองคนกับ ดร.กวัน เราเป็นกรรมการด้วย เราจะมาดูว่าจะมีโครงการอะไรที่รับคำทำของเรา ขอขอบคุณค่ะ

พิธีกร : ก็ขอเสียงปรบมือให้แก่ผู้ใหญ่ใจดีของเรา และขอเสียงปรบมือให้ของกับคนเก่งที่ไปเวทีต่างประเทศน้อง กมลวิชัย ขอขอบคุณทั้งสี่คนที่ได้มากระตุ้น จุดประกายให้พวกเราต่อยอดผลงานไปสู่ผู้ใช้จริง แล้วก็น้องๆ รับคำทำแล้ว เขียนใบสมัครเข้ามาเลย แล้วมารอดูกันว่าผลงานของใครที่จะได้รับการสนับสนุนถึงมือผู้ใช้งานได้จริง เป็นความภูมิใจอย่างที่พี่วีร ศิลป์บอก วันนี้เราคิด เราอย่าเก็บไว้คนเดียว ความคิด ความสามารถ ไอเดียดีๆ ของเราต้องผลักดันให้เกิดการใช้งานได้จริง.